

[Aksel Larsen.]

over, hvor vidtgaaende denne Bestemmelse og den bebudede administrative Praksis er. Lad mig saa forsøge at forklare, hvor vidtgaaende den er. Danmark eksporterer i beskeden Omfang Smør til adskillige Lande, som ikke er med under Marshall-Planen. Naar som helst det passer U. S. A.'s Regering, kan den forbyde denne Smøreksport med den Motivering, at de Foderkager, vi for Marshall-Dollars køber i Sydamerika, indgaar som en integrerende Bestanddel i dette Smør, og hvis vi alligevel sælger Smørret til disse Tredielande, stopper Marshall-Hjælpen. Det vil sige, at U. S. A. paa den Maade har Hals- og Haandsret over vor Udenrigshandel, ikke blot over, hvad vi maa købe for Marshall-Dollars, men over, hvordan vi overhovedet maa handle, for der kan vist vanskeligt tænkes et dansk Eksportprodukt, hvori ikke paa en eller anden Maade indgaar Raastoffer eller Produkter, som er eller maatte blive indkøbt for Marshall-Dollars.

Det forlanges endvidere i Overenskomsten under Art. II, b, at vi skal bestræbe os paa

„at fremme Udviklingen af Industri- og Landbrugsproduktionen paa et sundt økonomisk Grundlag, at naa til de Produktionsresultater, som gennem Organisationen for Europæisk Økonomisk Samarbejde maatte blive sat som Maal, og, naar Amerikas Forenede Staters Regering maatte ønske det, at tilstille denne detaljerede Forslag om særlige Planer, som den danske Regering agter at iværksætte med det Formaal at forøge Produktionen af Fødevarer og Transportmidler“.

Hvis den danske Regering agter at iværksætte Forholdsregler, der kan forøge Produktionen af Fødevarer og Transportmidler, skal man altsaa først tilstille Amerikas Regering detaljerede Forslag til fælles Drøftelse, og det er ganske aabenlyst, at de kun maa føres ud i Livet, hvis der opnaas Enighed om det. Den reelle Afgørelse ligger naturligvis i Washington, for de kan standse Marshall-Hjælpen, hvis der ikke opnaas Enighed. Dette er ikke uden Interesse.

Der har saavel af Udenrigsministeren som navnlig af Socialdemokratiets ærede Ordfører været talt indgaaende om, at nu maa Befolkningen ikke vente nogen øjeblikkelig Lettelse i Forsyningen med Forbrugsvarer; det, det nu drejer sig om, er virkelig at faa gennemført en Import, der skaber Mulighed for Udvidelse af vor Produktionskapacitet og dermed Udvidelse af

vor Produktion. Men der staar jo ingen Steder, at det i første Række er Raastoffer og Halvfabrikata og industriel Udrustning, vil vil faa for Marshall-Pengene, og det faar man jo heller ikke Indtryk af, naar det udtrykkeligt i den citerede Bestemmelse i Overenskomsten fastslaas, at hvis vi har Planer om at forøge Produktionen af Fødevarer og Transportmidler, skal vi først sende detaljerede Forslag til Washington. Derimod findes der adskillige Udtalelser fra amerikansk Hold, som tyder paa, at man netop ikke har tænkt sig først og fremmest at sende os Raastoffer og industriel Udrustning, og hvis man ikke har tænkt sig at sende os det for Pengene, maa det være helt andre Ting, altsaa fortrinsvis Forbrugsvarer.

I den omtalte Harriman-Rapport hedder det bl. a.:

„Komiteen er ikke overbevist om, at de deltagende Nationer i Parismødet var realistiske i deres Kapitalinvesteringsplaner Det er ikke sandsynligt, at de europæiske Nationer kan have Raad til at opretholde Kapitalinvesteringer i saa stort et Omfang, som de har planlagt. Dette betyder i Praksis, at Boligbyggeri- og Investeringsprogrammerne maa skæres ned, indtil den europæiske Genopbygning er meget mere fremskreden, end Tilfældet er i Dag.“

I sin Forelæggelsestale i Kongressen udtalte Præsident Truman, at Amerika burde stille Betingelse om, at

„Deltagerlandenes Skibsbygningsprogrammer skal skæres ned eller udsættes“. Det er en udtrykkelig amerikansk Forudsætning, at man skal indskrænke Skibsbyggeriet i Marshall-Landene i Europa, og denne Forudsætning maa man tænke paa, naar man ser paa Bestemmelsen i Overenskomsten om, at hvis vi har tænkt os at forøge Produktionen af Transportmidler, bl. a. Skibe, skal vi først tilstille Amerikas Regering detaljerede Forslag, konferere med den og faa at vide, om vi maa eller vi ikke maa. De Synspunkter, der paa den Maade er kommet frem, eller som jeg har belyst ved de nævnte Citater, er blevet praktisk understreget derved, at Europas Ønsker om Scrap-Jern, altsaa Affaldsjern, er blevet helt afvist — man vil erindre sig, at i hvert Fald før Krigen eksporterede Amerika kolossale Mængder af scrap —, og at de af de europæiske Lande ønskede Mængder af Raajern og halvfærdigt Staal til den tunge Industri er skaaret ned til en Trediedel. Til Gengæld er Leverancerne for forarbejdet Staal og Staalvarer blevet sat højere, end Europa ønskede. De amerikanske Monopoler ønsker